

BARBARA CARTLAND

← ————— →
SALAJANE ARMASTUS
← ————— →

Alates aastast 2012 on kirjastuselt Ersen ja Amor
ilmunud järgmised Barbara Cartlandi raamatud:

Armastuse otsinguil
Armastuse laev
Nad leidsid tee taevasse
Õppides armastama
Elu mõte on armastus
Igavesest ajast igavesti
Valge nõid
Õnnis süda
Armunud süda
Armastuse rikkus
Päästja ingel
Tõeks saanud unenägu
Armastus järve ääres
Inglise roos
Armastuse tähtsus
Armastajad Londonis
Armastuse meri
Armastus Prantsusmaal
Reis armastuseni
Salajane armastus

BARBARA CARTLAND

SALAJANE ARMASTUS

Inglise keelest tõlkinud Virge Pihel

ERSEN

Barbara Cartland
In Hiding
2008

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

*Kõik selles teoses olevad tegelased ja olukorrad on välja mõeldud ega
ole seotud ühegi reaalse inimese ega sündmusega.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Cartland Promotions.
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M12333217
ISBN 978-9949-82-152-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Alati, kui sa tunned, et su elu on talumatu ning su süda tahab murduda, tuleta endale meelde, et armastus on kõigest järgmise nurga taga.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1911

Lord ja leedi Merceri Knightsbridge'is asuva tohutu häärberi kaunis peeglitega ballisaal oli olnud tunnistajaks paljudele suurejoonelistele ja elevust tekitavatele sündmustele, aga ükski neist ei olnud samaväärne sellega, mis sel soojal suveõhtul käimas oli.

Peretütar Mary-Rose oli saanud kaheksateistkümneks ning selle sünnipäeva tähistamiseks korraldasid ta vanemad ekstravagantse maskiballi.

Londoni seltskonna kõige peenemad ja suursugusemad esindajad olid voolanud vaimustavasse majja erisugustes vaimustavalt värviküllastes kostüümides.

Hoolimata leedi Merceri kõhklustest oli ansambel, mis mängis luksusliku ovaalse saali tagumise serva kohal kaarduvas galeriis, spetsiaalselt Ameerikast kohale kutsutud.

Kõrvalruumis olid lauad kaetud küllusliku toiduvalikuga. Lillekujulised jääskulptuurid seisis vaheldumisi hiiglaslike kristallkaussidega, mis olid täis valgeid roose ja liiliaid.

Külalistele pakuti kõike imelist, oli isegi sädelevate klaaside püramiidil voolav šampanja.

Ringlesid kuulujutud, et hiljem pidavat esinema tuleneelaja ja žonglöör ning tuleb ka tohutu tort, millel on kaheksateist küünalt.

Kõik olid elevel ja õnnelikud ning kõige suuremas elevuses oli leedi Tamina Braithwaite.

Väike, sale ja üsna imetabast värvilise šifooni ja sulgede kooslust kandev leedi Tamina oli maskiballile tulnud paradiisilinnuna.

Safiiri- ja smaragdikarva liibuv kübar varjas tema pikki blonde juukseid ning sulgedega mask kattis ta näo, nii et keegi ei oleks osanud arvata, kes ta on.

Aga maski taga säras Tamina õnnest, kui teda üle tantsusaali särava parketi keerutati.

„Oh, Edmund, kas see ei ole mitte kõige vaimustavam pidu, kus oled käinud?“

Edmund Newson naeratas allapoole vaadates oma partnerile. Ta oli kindlalt keeldunud sel õhtul kostüümi kandmast – tal oli tohutu hirm rumal välja paista, aga tema veetlevalt hea välimus ja suu kena kaart rõhutada netid vurrud tegid ta tõrksuse selle suhtes enam kui tasa.

„Sa oled kindlalt selle õhtu täht, mu armsaim,“ sosistas ta, kui muusikast sai aeglane valss ja paarid vajusid teineteise embusse.

Tamina naeris.

„Oi, ei, Edmund. Mary-Rose Mercer on tänane täht ja kuna on tema sünnipäev, on ainult õige, et tema on tähelepanu keskpunktis.“

Edmund keskendus oma sammudele ega vastanud, aga ta teadis, et enamik silmadest ballisaalis jälgisid väikese siniroheline paradisiilinnu elavhõbedana sädelevat liikumist, mitte suurde valgesse parukasse ja kurva saatusega Prantsuse kuninganna Marie Antoinette'i tülkasse kostüümi riietunud noore tüdruku raskemat sammu.

Tamina sulges mõneks hetkeks oma silmad, lastes maailmal enda ümber keerelda.

Ta oli nii õnnelik! Ta oli armunud!

Edmund oli noor ja tõusev poliitik. Ta oli just saanud järelevalimiste tulemusel saadikukoha alamkojas.

Tamina oli temaga kohtunud kuu aega tagasi, kui oli käinud Ascotis hobuste võiduajamisi vaatamas.

Tamina isa, lord Braithwaite oli välisministeeriumis tähtsal positsioonil ning Ascoti* daamide päeva

* Ascot - Inglismaa esinduslikemaid hobuste võidusõiduradasid, mis asub Londonist veidi lääne poole jäävas Berkshires'is. Kuna seal lähedal asub ka Windsori loss, Inglise kuninglik residents, toimub alates 1711. aastast seal ka iga-aastane kuninglik võiduajamine (Royal Ascot). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

hommikul oli ta koos leedi Braithwaite'iga vaikselt riigist lahkunud, et minna Itaaliasse diplomaatilist ülesannet täitma.

Kuigi Tamina pidas end väga moodsate põhimõtete ja vaadetega tüdrukuks, oli talle siiski vastumeelt võidusõitu üksi vaatama minna, aga tema eakas ristiema krahvinna Lichley, kes temast väga hoolis, oli rõõmsalt nõustunud Taminale saatjadaamiks tulema.

Ent see oli äärmiselt kuum päev ning pärast lõunaseid suupisteid oli krahvinna peagi leidnud endale tooli vaiksemas nurgas ja istus pitsist päikesevarju alla puhkama.

Ning puhkamisest oli saanud pikemat sorti uinak.

Niisiis uitas Tamina üksinda ringi ning ühes tarandikus kõnnisklevaid võidusõiduhobuseid vaadates oli ühine sõber teda Edmund Newsonile tutvustanud.

„Kas sa mäletad päeva, mil me kohtusime?“ sosistas ta nüüd, mil nad keerlesid ballisaalis, nende värvilised peegeldused igal sekundil müriaadis peeglites muutumas.

Edmund noogutas.

„Tõepoolest, mäletan, väikseke. See on igaveseks mu südamesse sepistatud minu senise elu kõige imelisema päevana.“

„Kas sa armusid minusse esimesest hetkest?“

„Muidugi, kullake! Miks ma sinu arvates juba järgmisel nädalal sul endaga abielluda palusin?“...